Joaquim Barraquer, oftalmòleg

El doctor Barraquer és un oftalmòleg afable que transmet confiança. S'expressa amb seguretat, clara demostració de la seva faceta professoral. Ensenya la seva clínica amb la mateixa il·lusió que si s'acabés d'inaugurar. Mentre passeja per la institució, els familiars d'un pacient l'aturen, emocionats, per saludar-lo i agrair-li la seva dedicació. Una escena que no es veu a tot arreu i que val tot l'or del món.

El professor Joaquim Barraquer ens rep al seu despatx, atapeït fins al sostre de llibres, diplomes i objectes plens de bons records.

Quins són els grans enemics dels ulls?
N'hi ha molts. Un de molt important és la circulació en cotxe, sobretot si no porta el cinturó de seguretat cordat. El vehicle xoca contra un altre, vostè va contra el parabrises, els vidres es trenquen i li tallen els ulls. Altres grans enemics són les malalties que gairebé no donen símptomes.

> “El metge ha d'escoltar, i quan et dóna la mà, ho ha de fer de veritat”

Com ara?
El glaucoma. La pressió de l'ull augmenta i va tallant les fibres del lloc més dèbil, que és el nervi òptic. Mentre afecta la visió perifèrica no te n'assabentes, però quan avança hi veus com si miressis a través del canó d'una escopeta. Una altra malaltia perillosa és la diabetis, perquè altera la retina.

La nissaga Barraquer ha fet grans innovacions en el tractament de cataractes. En què treballen ara?
Ja als anys 80 vaig començar a treballar amb viscolàstics, un material dens i elàstic que es pot injectar. Buides una cataracta amb aspiració i hi deixes la càpsula, que és com la pell d'una llentia. Injectant-hi el viscolàstic pots simular la reconstrucció del cristal·lí dins de la càpsula. Com que està fixada al múscul ciliar, tindríem un cristal·lí ideal. La part mecànica està resolta, i la del gel substitutiu amb poder òptic, més o menys, però...

Què falta?
La part davantera del cristal·lí té unes cèl·lules que es regeneren desordenadament i fan una altra cataracta. Com evitar-ho? En això hi treballem.

Tenim una medicina molt moderna. Que opina dels metges que l'exerceixen?
Que falta humanitat. Cal parlar amb el malalt. Guanyes moltes coses i obtens molta informació per al diagnòstic i el tractament si escoltes el que el malalt et diu, l'explores, li expliques el que necessita i li contestes totes les preguntes...

Perfil

El professor Joaquim Barraquer Moner (Barcelona, 1927) és la tercera generació d'oftalmòlegs amb fama mundial. Actualment presideix la Societat Espanyola d'Oftalmologia. La llista d'honors i distincions ocuparia les dues pàgines de l'entrevista. És autor de nombrosos articles i de tècniques que han facilitat molt el tractament de les cataractes. També és un dels pioners en el tractament d'afeccions amb lents intraoculars, i reconegut expert en trasplantaments de còrnia.

Text: **Lluís Martínez**
Foto: **Jordi Garcia**

Quina qualitat aprecia més en un metge, doncs?
Que escolti. I que quan et doni la mà ho faci de veritat. Perquè això transmet confiança.

Vostè és un gran melòman...
Des de ben petit. Encara no enraonava i les meves germanes grans em demanaven que posés un disc a la gramola. Jo no sabia llegir, però obria el moble dels discos, els anava traient i, suposo que fixant-me en el segell o en algun detall, el seleccionava i l'hi posava. Ara, a casa, tinc una sala d'audició molt especial, amb un gran equip...

Però com la música en directe no hi ha res, oi?
Cert. Jo vaig al Liceu, al Palau i L'Auditori sempre que puc. Però de vegades, en directe, et trobes artistes que no són tan bons. En canvi, a casa, amb el meu equip, puc triar.

Quins compositors em recomana?
Jo començaria amb obres de Vivaldi, Pergolesi i Albinoni. I després, Mozart, que era un geni. Beethoven és fantàstic. També hi ha Verdi i Wagner. I Bach.

Quina és la seva obra preferida?
Si hagués de triar-ne una, el segon temps de l'*Hivern* de *Les quatre estacions* de Vivaldi.

Viu la música amb molta passió, pel que veig...
És que, després de la meva feina, el que més m'agrada és la música.

Li hauria agradat ser director d'orquestra?
Ja ho sóc. La clínica és com una orquestra de 300 músics. Però sí. Si jo no hagués estat el que sóc, m'hauria agradat poder dirigir orquestres. Vol saber una anècdota?

Digui, digui...
Quan sóc al Palau m'agrada moure la mà com si estigués dirigint. Un dia jo hi era a primera fila. Més enllà hi havia